

BEN AARONOVITCH

SOHO ÎN LUMINA LUNII

despre Soho și lumea sa

MOON OVER SOHO

Copyright © 2011 by Ben Aaronovitch

Copyright © 2019 Editura Herg Benet,
pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Te rugăm să nu reproducă textul fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare pentru utilizarea în recenzii sau în contexte de promovare. Sprijină și tu creativitatea. Îți mulțumim.

Cărțile Arven: un trademark

EDITURA HERG BENET

București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Copertă și concept grafic: The Spartan Bureau
Elemente copertă: © pio3, © Ikeskinen, © olgash_i | Adobe®

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AARONOVITCH, BEN

Soho în lumina lunii / Ben Aaronovitch ; trad.: Alexandru Voicescu. -

București : Editura Herg Benet, 2019

ISBN 978-606-763-199-9

I. Voicescu, Alexandru (trad.)

821.III

Soho în lumina lunii

A doua carte din seria
„PETER GRANT”

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU VOICESCU

S P E C U L A T I V
H E R G B E N E T

PRIMUTIUM

1. TRUP ȘI SUFLET, 9
2. MIRODENIA VIEȚII, 32
3. O LUNGĂ NOAPTE DE BLUES AMAR, 56
4. A ZECEA PARTE DIN ȚENUȘA MEA, 81
5. POARTA NOPȚII, 105
6. ÎMPĂRĀTEASA PLĂCERILOR, 130
7. APROAPE ÎNDRĂGOSTIT, 159
8. FUMUL ÎȚI INTRĂ ÎN OCHI, 183
9. CRESCĂTORIA, 208
10. SALA DE JOCURI, 238
11. LUCRURI PROSTEȚI, 265
12. N-AM NICIO INTENȚIE ASCUNSĂ, 292
13. FRUNZE DE TOAMNĂ, 317
14. M-AM TREZIT ÎN DIMINEAȚA ASTA, 333

înțeles în liniile Copialei Euseb Capela. În cadrul unei discuții cu un prieten sătmărenesc, în urmă cu un an, am spus că nu există o legătură între ceea ce se spune în literatură și ceea ce se spune în viață. El mi-a răspuns că este chiar contrar. Într-un moment de laudă, să spui că ai o mașină de lux nu te va lăsa să te simți ca un om de succes.

1.

TRUP ȘI SUFLET

Un adevăr trist al epocii moderne faptul că dacă mergi cu mașina suficient de mult, mai devreme sau mai târziu trebuie să lași Londra în urmă. Dacă o ieșești spre nord-est, pe A12, dai de Colchester, prima capitală romană a Britaniei și primul oraș care a fost ars din temelii de papițoiia aia roșcați din Norfolk cunoscuți pe numele de Boudicca. Știam toate astea pentru că citisem *Analele lui Tacitus* ca parte din pregătirea mea la latină. El e surprinzător de binevoitor cu revolta bretoni și necruțător față de lipsa de pregătire a generalilor romani, care puneau mai mult preț pe ce se cădea, decât pe ce era vital. Incompetenții educați în artele clasicului și care conduc Armata Britanică pare-se că în mod evident au pus la inimă această mustare din moment ce Colchester este acum baștina celor mai duri dintre soldații lor, Regimentul de Parașutiști. Petrecând multe și nevrute nopți de sămbătă ca ofițer stagiar luându-mă la trântă cu răcani în Piața Leicester, m-am asigurat că țin drept drumul principal și evit orașul pe de-a întregul.

După Colchester, am luat-o spre sud și, cu ajutorul GPS-ului de pe telefon, am reușit să ajung la B1029, care se duce prin pintenul de teren uscat înghesuit

între râul Colne și Flag Creek. La capătul drumului se află Brightlingsea, străjuind coasta – aşa cum îmi zisește Lesley – ca un amalgam de gunoaie plutind în derivă pe lângă marcajul de cotă a apelor. Și totuși, parcă nu era chiar aşa de rău. În Londra plouase, dar după Colchester am condus sub un cer albastru senin, iar soarele se ridicase pe deasupra șirurilor de case victoriene care se întindeau către mare.

Chèz May era ușor de reperat: o căsuță ridicată prin anii 1970, cu fațadă de cărămidă în imitație de stil eduardian care fusese ștersă de toate farurile și retencuită aproape de capătul puterilor. Intrarea din față era flancată pe o parte de un coș plin cu flori albastre, iar de cealaltă cu numărul casei, inscripționat pe o placă de faianță în forma unui iaht cu pânze. M-am oprit și m-am uitat la grădină: pe lângă bazinele ornamentele se cocoțau niște gnomi. Am tras adânc aer în piept și am apăsat pe sonerie.

S-a auzit instantaneu un cor feminin țipând dinăuntru. Prin vitraliul decorat al geamului ușii am putut vedea mai multe siluete vagi alergând înainte și înapoi, către capătul holului. Cineva a strigat „E iubitul tău!“, lucru care a adus după sine un „Şşş!“ și o voce în surdină de la altcineva. O formă albă încețoșată a luat-o spre intrare, până ce a umplut cadrul ferestrei, de la un capăt la altul. Am făcut un pas înapoi, iar ușa s-a deschis. Era Henry May – tatăl lui Lesley.

Un bărbat masiv, iar faptul că era șofer de camioane și că manevra echipamente grele îi conferise umeri lați și brațe vânjoase. Prea multele mic-dejunuri servite pe drumuri și șezătoarele de la pub îi conturaseră colăcei la talie. Avea un chip pătrățos și își ascundea începutul de chelie cu o frizură periuță, sătenă. Ochii îi erau albaștri și isteți. Lesley luase ochii tatălui ei.

Având patru fete însemna că stăpânea la perfecție arta paternă, iar eu m-am abținut cu greu să nu îl întreb

dacă o lasă pe Lesley să iasă afară la joacă.

— Bună, Peter, a zis el.

— Dle May, am zis eu.

Nu a făcut niciun efort să se dea la o parte din ușă și nici nu m-a invitat să intru.

— Lesley o să vină într-o clipă, a spus.

— E bine? am întrebat.

Era o întrebare prostească, iar tatăl lui Lesley nu ne-a pus pe niciunul dintre noi într-o poziție jenantă încercând să răspundă. Am auzit pe cineva coborând scările și m-am pregătit.

Fuseseră vătămări serioase la maxilar, osul nazal, bărbie și mandibulă, precizase dr. Walid. Și chiar dacă majoritatea mușchilor și tendoanelor subsecvente se menținuseră intace, chirurgii de la UCH nu reușiseră să salveze prea mult din stratul superficial al pielii. Construise că un atelaj temporar care să îi permită să respire și să îngheță mâncarea și mai erau ceva sanse să beneficieze de un transplant parțial – dacă ar fi găsit un donator compatibil. Înținând cont că ce mai rămăsese din falca ei era în momentul de față ținut laolaltă de un filigran metalic hipoalergic, vorbitul era în afara oricărei discuții. Dr. Walid spuse că odată ce oasele se sudau suficient, falca ar putea să recapete suficientă funcționalitate pentru a permite vorbitul. Însă totul suna un pic condițional, după părerea mea. Indiferent ce vezi, spuse, uită-te că de mult e nevoie ca să te obișnuiești, să accepti și să mergi mai departe de parcă nu s-ar fi schimbat nimic.

— Iată că vine, a spus tatăl lui Lesley, întorcându-se într-o parte ca să îi permită siluetei subțiri să se strecoare pe lângă el.

Purta un hanorac cu dungi albastre și albe, cu gluga ridicată și șireturile strânse atât de tare, încât îi ascundeau fruntea și bărbia. Partea de jos a feței era acoperită de o eșarfă în același model asortat de albastru cu alb, iar

ochii de o pereche de ochelari de soare cam deșanțați și demodați, care am bănuit că fuseseră prădați din sertarul cu haine uitate al mamei ei. M-am uitat atent, însă nu era nimic de văzut.

— Trebuia să-mi fi spus că ieșim să dăm un jaf, am zis. Mi-aș fi luat și eu o cagulă.

Mi-a aruncat o privire dezgustată – am recunoscut-o din înclinarea capului și din felul în care își ținea umerii.

Am simțit un freamăt în piept și am inspirat adânc.

— Ai chef de o plimbare, atunci? am întrebat.

Ea a făcut semn tatălui ei, m-a luat ferm de braț și m-a condus în curte.

Am putut să simt pe spinare privirea lui taică-său pe măsură ce ne îndepărtau.

Dacă nu iei în calcul șantierele navale și micile manufacuri, Brightlingsea nu e un oraș zgomotos, nici măcar vara. Acum, la două săptămâni de la terminarea vacanței școlare, era aproape tăcut, doar ocasionalele mașini și sunetul pescărușilor. Am mers în liniște până ce am trecut de High Street, unde Lesley și-a scos din geantă carnetelul ei din arsenalul poliției, l-a deschis la ultima pagină și mi l-a arătat.

Ce-ai mai făcut? scria în cerneală neagră Biro.

— N-ai vrea să știi, am zis.

A lăsat să se înțeleagă clar din gesturile mânnii că da, nu voia să știe.

Așa că i-am zis de tipul care a avut puța mușcată de o femeie cu dinți în vagin, lucru care a părut să o amuze pe Lesley, și despre zvonurile că DCI Seawoll era sub investigație din partea IPCC în legătură cu conduită lui de la revolta din Covent Garden, lucru care nu a mai avut același efect. Nu i-am mai spus că Terrence Pottsley, singura victimă care supraviețuise magiei ce mutilase fața lui Lesley, își curmase singur viața imediat ce familia îi întorsese spatele.

Nu ne-am dus direct spre faleză. În schimb, Lesley

m-a călăuzit înapoi către Oyster Tank Road și printr-o parcare cu buruieni unde șiruri de șalupe erau ridicate pe remorcile lor. Un vânt ascuțit venit dinspre mare șuiera printre gremente și lovea unele de alte piesele de metal, ca niște tălangi. Mână-n mână, ne-am făcut loc printre bărci și până la deschiderea esplanadei de ciment măturată de vânt. De-o parte, trepte de beton duceau în jos, către o plajă încadrată în fâșii înguste de diguri putrezite; de cealaltă parte se afla un rând de cabane vopsite aprins. Majoritatea erau bine zăvorâte, dar am putut zări o familie hotărâtă să tragă de lunile de vară cât de mult ar fi putut, părinții servind ceai la adăpostul verandei, în timp ce copiii se jucau fotbal pe plajă.

Între capătul șirului de cabane și piscina în aer liber era un petec de iarbă și un adăpost unde am reușit în cele din urmă să ne așezăm. Ridicat în 1930, pe vremea când oamenii aveau așteptări realiste de la climatul britanic, era ridicat din cărămidă și suficient de solid ca să servească pe post de fortificație anti-tanc. Ne-am ferit de vânt pe o bancă care se întindea în spatele firidei. Interiorul fusese decorat cu o pictură murală a falezei: cer albastru, nori albi, catarge roșii. Un onanist de prim rang făcuse peste cer un graffiti cu „BMX”, iar pe peretele lateral era o listă cu nume vopsite la repezelă – Brooke T., Emily B. și Lesley M. Erau în locul cel mai potrivit ca să fi fost desenate de un adolescent plăcălit, trântit în colțul cel mai îndepărtat al plajei. Nu era nevoie să fi un polițai ca să îți dai seama că pe-aici pierdeau vremea tinerei din Brightlingsea aflați în acel hiat dificil căscat între responsabilitatea infracțională și vârsta legală pentru consumul de alcool.

Lesley a scos din geanta ei o clonă de iPad și i-a dat drumul. Careva din familia ei trebuie să fi fost priceput la calculatoare. Știu sigur că nu Lesley, pentru că i se instalase un sintetizator de voce. Lesley tasta pe ecran, iar iPad-ul glăsuia. Era un model primitiv, cu un accent

american care o făcea să sună ca un surfer autist, dar măcar aşa puteam să avem o conversație normală.

Nu s-a mai deranjat cu micile palavre.

— Poate magia repară? a întrebat.

— Am crezut că dr. Walid a discutat asta cu tine.

Îmi fusese groază de întrebare.

— Vreau tu spui, a zis ea.

— Ce?

Lesley s-a aplecat peste tabletă și a împuns dinadins cu degetul pe ecran. A tastat mai multe rânduri distincte înainte să apese Enter.

— Vreau să o aud de la tine, a glăsuit iPad-ul.

— De ce?

Enter, încă o dată.

— Pentru că am încredere în tine.

Am tras adânc aer în piept. O pereche de pensionari au trecut razant prin dreptul adăpostului, pe niște cărucioare electrice.

— Din câte știu, magia are efect în perimetruul acelorași legi fizice ca orice altceva, am spus.

— Ce magia poate face, a zis iPad-ul, magia poate și desface.

— Dacă te arzi la mâna cu foc sau cu curent electric, tot rămâne arsură – o dregă cu bandaje și alifii și chestii de genul. Nu folosești mai multă electricitate sau mai mult foc. Tu...

...Avusese pielea și mușchii feței deformăți de un spirit al dracului de malefic – falca ți-a fost zdrobită, iar totul a stat laolaltă prin magie, iar atunci când magia s-a terminat, s-a scurs și fața... fața ta minunată. Am fost acolo; am privit în timp ce se petreceau. Și n-am putut face nimic.

— N-ai cum să dai totul la o parte, am zis în schimb.

— Știi totul? a întrebat iPad-ul.

— Nu, am zis. Și cred că nici Nightingale nu știe.

A stat tăcută și nemîscată pentru o lungă perioadă de

timp. Mi-aș fi dorit să îmi petrec brațul în jurul ei, dar nu știam cum ar fi reacționat. Tocmai eram pe cale să întind mâna atunci când ea a dat din cap ca pentru sine și a ridicat din nou iPad-ul.

— Arată-mi, a spus iPad-ul.

— Lesley...

— Arată-mi, a apăsat ea butonul de repeat, de mai multe ori.

— Arată-mi, arată-mi, arată-mi...

— Stai, am zis și am dat să iau iPad-ul, însă ea și l-a tras. Trebuie să îi scot bateriile, am continuat, altfel magia o să ardă chipurile.

Lesley și-a întors iPad-ul, i-a desfăcut capacul și a scos bateriile. După ce trecusem prin cinci telefoane la rând, reușisem să îmi modific cel mai recent Samsung cu o piesă întrerupător care îl păstra în siguranță, dar asta presupunea ca totul să fie ținut legat de niște elastice. Atunci când l-a văzut, Lesley s-a scuturat de câteva ori și a fonfăit într-un fel care am presupus că era un răset.

Am conturat în minte forma necesară, mi-am deschis mâna și am lăsat la iveală o luminență. Nu una mare, ci suficientă încât să iradieze o lumină palidă, reflectată în ochelarii de soare ai lui Lesley. S-a oprit din râs. Eu mi-am închis pumnul, iar lumina a dispărut.

Lesley a rămas holbându-se la mâna mea, după care a făcut același gest, repetându-l de două ori, încet și metodic. Când nu s-a întâmplat nimic, și-a ridicat privirea înspre mine, iar eu am știut că, pe sub ochelari și eșarfă, se încruntase.

— Nu-i chiar aşa de simplu, am zis. Am exersat în fiecare dimineață preț de patru ore, timp de o lună și jumătate înainte să îmi iasă, și asta e doar primul lucru pe care trebuie să îl înveți. Ți-am povestit despre latină, greacă...?

Am rămas tăcuță un moment, după care ea m-a împuns în braț. Am oftat și am mai produs o luminență.

Practic, acum eram capabil să o fac și în somn. A imitat mișcarea și nu i-a reușit nimic. N-am glumit cu cât de mult e nevoie ca să îneveți.

Pensionarii de pe cărucioarele electrice se reîntorsesează în cursa lor pe esplanadă. Am stins lumina, însă Lesley a continuat să repete gestul, mișcările devenind din ce în ce mai impacientate, cu fiecare încercare. Am stat locului cât de mult am fost în stare până să îi iau mâna într-o mea și să o opresc.

Curând după aceea, am mers înapoi spre casa ei. Când am ajuns la verandă, ea m-a bătut încet pe mâna, a pășit înăuntru și mi-a închis ușa în față. Prin vitraliu, am privit cum silueta ei neclară s-a retras iute prin hol, în cele din urmă dispărând complet.

Eram pe cale să mă întorc cu spatele și să plec în clipa în care ușa s-a redeschis, iar tatăl lui Lesley a făcut un pas afară.

— Peter, a spus.

Jena nu e ceva natural pentru oameni ca Henry May, aşa că nu reușesc să o ascundă prea bine.

— M-am gândit că am putea să bem o ceașcă de ceai, a continuat el. E o cafenea pe High Street.

— Mulțum, am zis, însă trebuie să mă întorc la Londra.

— Aah, a spus și s-a apropiat și mai mult de mine. Ea nu vrea să o vezi cu masca dată jos... Ea, a zis și a făcut vag înspre casă, știe că dacă intri va fi nevoie să o dea jos, și nu vrea ca tu să o vezi aşa. Înțelegi, nu?

Am dat din cap că da.

— Ea nu vrea să realizezi cât de rău e, a mai zis.

— Cât de rău e?

— Cam pe cât de rău ar putea fi, a spus Henry.

— Regret tare mult, am zis.

Henry a ridicat din umeri.

— Doar am vrut să știi că asta nu înseamnă că ești alungat. Nu ești pedepsit, sau ceva.

Însă eram alungat, aşa că am zis la revedere, m-am urcat în Jag și am condus înapoi la Londra.

Tocmai reușisem să îmi găsesc drumul spre A12 atunci când m-a sunat dr. Walid și a zis că are un corp pe care ar fi cazul să îl examinez. Am apăsat pedala. Era treabă de serviciu, și eram recunosător pentru asta.

Toate spitalele în care am fost vreodată au același miros – acel damf de dezinfecțant, vomă și morbiditate. UCH era nou-nouț, nu mai vechi de zece ani, dar miroslul era deja strecurat prin fiecare ungher, cu excepția, ironic, a subsolului în care țineau pe cei decedați. Acolo jos, vopsea de pe pereti încă mai era proaspătă, iar linoleumul albastru încă mai scârțâia sub tălpi.

Intrarea în morgă se afla la jumătatea unui corridor lung, flancat cu fotografii ale vechiului Spital Middlesex, de pe vremea în care să se spele un doctor între două consultații era climaxul științei medicale. Intrarea era păzită de două uși cu încuietoare automată și de un panou pe care scria *Interzis accesul neautorizat STOP Acces doar pentru personal*. Un alt panou mă îndemna să apăs soneria de la interfon, lucru pe care l-am și făcut. Difuzorul a păcănit, iar pentru eventualitatea în care acest lucru ținea loc de întrebare, am zis că sunt Ofițer Peter Grant, caut pe dr. Walid. A păcănit încă o dată, am așteptat, apoi dr. Abdul Haqq Walid, gastroenterolog de renume mondial, criptograf și scoțian practicant, a deschis ușa.

— Peter, m-a întâmpinat el. Cum mai e Lesley?

— E bine, presupun, am zis.

Înăuntru, morga era aproape la fel ca restul spitalului, doar că mai puțini oameni care să se plângă de starea sistemului de asigurări medicale NHS. Dr. Walid m-a trecut de filtrul de securitate de la intrare și mi-a făcut cunoștință cu cadavrul din ziua aceea.

— Cine e? am întrebat.

— Cyrus Wilkinson, a zis. S-a prăbușit alătăieri

într-un pub din Cambridge Circus, a fost dus cu salverea la Urgențe, pronunțat mort la sosire și trimis aici jos pentru examinarea de rutină post-mortem.

Sărmanul Cyrus Wilkinson nu arăta prea rău, în afară de, bineînțeles, incizia în formă de Y care îl despăcuse de la piept până la scrot. Din fericire, dr. Walid terminase de cotrobăit prin organele lui și trăsese la loc fermoarul înainte să ajung eu. Era un ins caucazian pe la un mijloc de patruzeci de ani, bine lucrat, cu un pic de burtică, dar cu tonus încă ferm pe brațe și picioare. Mie îmi părea a alergător.

— Și se află aici pentru că...?

— Păi, există niște semne de gastrită, pancreatită și ciroză a ficatului, a zis dr. Walid.

Pe cea din urmă o recunoscusem.

— Era bătrîn? am întrebat.

— Pe lângă alte lucruri, a zis dr. Walid. Avea anemie severă, fapt care e posibil să fi fost legat de problemele lui cu ficatul, dar e mai degrabă ceva ce eu aş asocia cu deficiența de B12.

M-am uitat din nou, scurt, la corp.

— Are tonus muscular, am zis.

— Pe vremuri, era în formă, a spus dr. Walid. Însă în ultimul timp pare-se că s-a lăsat de Tânjeală.

— Droguri?

— Am făcut analizele de bază, nimic. O să dureze ceva până vin rezultatele pe mostrele de păr.

— Care a fost cauza decesului?

— A cedat inima, a zis dr. Walid. Am găsit indicii ale unei cardiopatii avansate. Asta e atunci când inima devine prea mare și nu își mai poate face bine treaba. Însă cred că ce l-a dat gata noaptea trecută a fost un infarct miocardic acut.

Un alt termen pe care l-am recunoscut de la cursul de „ce faci dacă suspectul cade pe spate în timp ce e în custodie“ de la școala din Hendon. Cu alte cuvinte, un

atac de cord.

— Cauze naturale? am întrebat.

— Superficial, da, a zis dr. Walid. Însă nu era suficient de bolnav ca să pice lat în felul în care a făcut-o. Nu ca și cum nu se întâmplă tot timpul să fie oameni care pică lați, desigur.

— Și atunci de unde știi că e unul pentru noi?

Dr. Walid a bătut cu palma pe umărul cadavrului și mi-a făcut cu ochiul.

— O să fie nevoie să te apropii mai mult ca să afli.

Nu pot spune că îmi place să mă apropii de cadavre, chiar și de ceva atât de nevinovat ca al lui Cyrus Wilkinson, deci l-am rugat pe dr. Walid să-mi dea o mască și niște ochelarii de protecție. În clipa în care nu a mai existat niciun pericol să ating din greșelă trupul inert, m-am aplecat cu grija până ce față mea a ajuns foarte aproape de a respectivului ins.

Vestigia e urma pe care magia o lasă pe obiectele fizice. Seamănă mult cu o impresie senzorială, asemenea memoriei unui miros sau sunet pe care l-am auzit cândva. Probabil că l-ați simțit de sute de ori pe zi, însă a rămas amestecat cu amintirile, visurile conștiante și chiar cu mirosurile pe care le percep și sunetele pe care le auzi. Unele lucruri, pietrele, spre exemplu, absorb tot ce se petrece în jurul lor până și în contextul în care cu greu e un pic de magie – asta e ce imprimă unei case vechi caracterul ei propriu. Alte lucruri, cum ar fi trupul uman, sunt groaznice la a reține *vestigia* – este nevoie de echivalentul magic al unei grenade care explodează ca să imprime ceva pe un cadavru.

Motiv pentru care am fost un pic surprins să aud cum trupul lui Cyrus Wilkinson cântă un solo de saxofon. Melodia plutea dinspre un timp în care radiourile erau făcute din bachelită și sticlă suflată, iar o dată cu asta venea un iz de lemn proaspăt tăiat și praf de cărămidă al unui șantier naval. Am rămas aplecat suficient de mult